

Tri vyčerpávajúce týždne

1. DEŇ

Anna tvrdila, že zmysluplný dar pre MDasha možno zohnať len na jednom mieste – v Antique Warehouse. Nešlo ani tak o obchod so starožitnosťami, ale skôr o burzu, ktorá sa nachádzala v niekdajšom kine Lux. Skôr ako HBO, Netflix a ďalších stosedem nových foriem zábavy spôsobilo krach kina Lux, celé hodiny som sedával v tom nádhernom priestore a sledoval filmy. Teraz ho zaplňajú rady stánkov s vecami, ktoré sa vydávajú za starožitnosti. S Annou sme nakukli do každého.

MDash sa mal stať americkým štátnym občanom, čo pre nás znamenalo rovnako veľa ako preňho. Starí rodičia Steva Wonga získali občianstvo v štyridsiatych rokoch, môj otec v sedemdesiatych rokoch utiekol zločineckým východoeurópskym socialistom a Annini predkovia sem kedysi dávno preveslovali cez severný Atlantik, lebo chceli vyplniť všetko, čo sa v Novom svete dalo. V Anninej rodine sa hovorí, že pristáli na ostrove Martha's Vineyard.

Mohammed Dayax-Abdo sa mal už čoskoro stať ozajstným Američanom, takže sme mu chceli kúpiť nejaký vintage *objet de patriot*, ktorý by predstavoval minulosť a atmosféru jeho novej krajiny. Starý detský vozík značky Radio Flyer v druhom stánku bol podľa mňa dokonalý. „Keď sa mu narodí americké deti, môže im ho darovať,“ povedal som.

Anna však nemienila kúpiť prvú starožitnosť, na ktorú sme natrafili, a tak sme hľadali ďalej. Vybral som teda americkú vlajku so štyridsiatimi ôsmimi hviezdčkami zo štyridsiatich rokov. Vlajka bude MDashovi pripomínať, že jeho adoptívna krajina sa ustavične rozvíja a dobrí ľudia si na jej plodných pláňach dokážu nájsť svoje miesto, rovnako ako sa na modernom poli nad červenými a bielymi pásikmi vždy nájde miesto pre ďalšie hviezdčky. Anna súhlasila, ale hľadala ďalej. Chcela zohnať niečo oveľa výnimočnejšie. Niečo jedinečné. Po troch hodinách sa rozhodla, že detský vozík značky Radio Flyer je predsa len dobrý nápad.

Nasadli sme do môjho VW minibusu. Keď sme vychádzali z parkoviska, vonku sa rozpršalo. Cestou domov sme museli ísť pomaly, lebo mám také staré stierače, že po nich na prednom skle zostávala voda. Búrka pokračovala dlho do noci, a tak sa Anna rozhodla, že nepôjde domov, ale zostane u mňa. Začala si púšťať mamine staré kazety (ktoré som nahral na cédečká) a nadchýnala sa jej eklektickým vkusom, ktorý siahal od The Pretenders cez The O'Jays až po Taj Mahal.

Keď sa ozvali prvé tóny piesne *Real Wild Child* od Iggyho Popa, opýtala sa: „Nemáš nejakú hudbu z posledných dvadsiatich rokov?“

Prichystal som burritos s bravčovým mäsom. Anna pila víno,

ja pivo. Založila oheň v mojej Franklinovej peci a vyhlásila, že sa cíti ako osadníčka v prérii. Sedeli sme na pohovke a vonku sa stmievalo. Miestnosť osvetľoval iba oheň a displej prehrávača, na ktorom sa mihali zelené, oranžové a občas aj červené svetielka symbolizujúce hlasitosť. Kdesi v dialke sa zablysko.

„Vieš čo?“ prihovorila sa mi. „Je nedeľa.“

„Viem,“ odvetil som. „Žijem prítomnosťou.“

„A za to ňa obdivujem. Si múdry. Starostlivý. A pohodlný, ba priam až lenivý.“

„Prešla si od komplimentov k urážkam.“

„Zmeň *lenivý* na *letargický*,“ poradila mi a odchlipla si vína. „Ide o to, že sa mi páčiš.“

„Aj ty sa mi páčiš.“ Uvažoval som, či náš rozhovor niekam smeruje. „Flirtuješ so mnou?“

„Nie,“ odvetila. „Vyštartovala som po tebe. A to je niečo celkom iné. Flirtovať je ako chytať ryby. Možno sa chytiš, možno nie. Keď po tebe vyštartujem, mám väčšiu nádej, že sa niekam dostanem.“

Mali by ste vedieť, že s Annou sa poznáme už od strednej školy (St. Anthony's School. Do toho, Križiaci!). Nikdy sme spolu nechodili, ale boli sme v tej istej partii a mali dobrý vzťah. Po výške som sa niekoľko rokov staral o mamu, potom som sa stal realitným maklérom a chvíľu sa tváril, že si zarábam na realitnom trhu. Jedného dňa vošla do mojej kancelárie, lebo si potrebovala prenajať priestory pre svoje grafické štúdio a ja som bol jediný realiták, ktorému dôverovala, lebo som kedysi chodil s jej kamoškou, a keď sme sa rozišli, nezachoval som sa ako kretén.

Anna bola ešte vždy veľmi pekná. Zachovala si štíhlu šlachovitú postavu triatlonistky, ktorou kedysi naozaj bola. Celý

deň som jej ukazoval priestory na prenájom, no ani jeden z nich sa jej ktovie prečo nepozdával. Bolo vidieť, že je rovnako ambiciózna, sústredená a napätá ako na strednej. Všimla si aj tie najmenšie podrobnosti. Nenechala kameň na kameni. Nič nezostalo nepreskúmané, nezaznamenané a nenahradené, ak to bolo treba nahradiť. Dospelá Anna bola vyčerpávajúca. Dospelá Anna nebola môj typ o nič viac ako tínedžerka Anna.

Čudné, že sa z nás stali takí dobrí kamaráti. Boli sme si oveľa bližší ako v detstve. Osobne som jedným z tých osamelých leňochov, čo dokážu celý deň nič nerobiť, a predsa majú pocit, že nepremrhali ani sekundu. Len čo som predal mamin dom a všetky peniaze vrazil do investícií, vykašlal som sa na svoje akože podnikanie a začal si užívať ten najlepší život. Stačí mi kopa špinavej bielizne a hokejový zápas na kanáli NHL, a som vybavený na celé popoludnie. Zatiaľ čo ja rozjímam nad bielou a farebnou bielizňou, Anna stihne obložiť sadrokartónom celé podkrovie, vyplniť si daňové priznanie, pripraviť domáce cestoviny a založiť burzu oblečenia na internete. Spáva len útržkovito od polnoci do skorého rána, a predsa má dosť energie, aby vydržala ísť naplno celý deň. Ja spím ako zabitý, kým ma niekto nezobudí, a každý deň o pol tretej si trocha zdriemnem.

„Teraz ťa pobožkám.“ Anna urobila presne to, čo povedala.

Nikdy predtým sme sa nebozkávali. Zakaždým sme sa len objali a dali si pusu na líce. V tú noc mi ponúkala celkom inú verziu seba samej. Zmätene som stuhol.

„Hej, uvoľni sa,“ zašepkala a objala ma okolo krku. Voňala nádherne a chutila ako víno. „Je sviatok. Deň odpočinku. Nebudeš pracovať.“

Znova sme sa pobožkali. Tentoraz som už bol pokojný a aktívny účastník. Pritiahol som si ju bližšie.

Privinuli sme sa k sebe. Perami sme sa navzájom poštekli na krku, a potom sme sa opäť pobožkali na ústa. Takto som sa s nikým nebozkával už takmer rok, odkedy sa so mnou rozišla moja zlá frajerka Mona, ktorá mi navyše ukradla peniaze z peňaženky. (Mona mala veľa zlých vlastností, ale v bozkávaní bola úžasná.)

„To je ono, zlato,“ vzdychla si Anna.

„Šabat šalom,“ zamrmlal som. „Mali sme to urobiť už dávno.“

„Podľa mňa by sme si mohli chvíľu užívať vzájomné dotyky,“ zašepkala. „Vyzleč sa.“

Vyzliekol som sa. A keď sa vyzliekla aj ona, bol som stratený.

2. DEŇ

V pondelok ráno som mal na raňajky pohánkové palacinky, chorizo, veľkú misu bobuľovitého ovocia a filtrovanú kávu. Anna si dala bylinkový čaj, ktorý sa už dávno považoval v skrini, a za misku orieškov, ktoré si nasekala sekáčikom na mäso. Napokon si odrátala osem čučoriedok, ktorými zavřila svoje výživné raňajky. Nemal by som prezrádzať, že pri raňajkách sme na sebe nemali vôbec nič, lebo budeme pôsobiť ako dáki nudisti, ale pravdou je, že z postele sme vyliezli bez najmenších zábran.

Keď sa chystala do práce, oznámila mi, že sa prihlásime na kurz potápania.

„My?“ opýtal som sa.

„Hej. Urobíme si certifikát,“ odvetila. „A musíš si zohnať nejaký úbor na cvičenie. Tepláky a bežecké tenisky. Choď do

obchodu Foot Locker v obchodnom centre Arden Mall. Potom sa zastav u mňa v kancelárii a pôjdeme spolu na obed. Prines vozík a vlajku pre MDasha, aby sme ich mohli zabaliť.“

„Dobre,“ povedal som.

„Dnes večer u seba doma niečo uvarím, pozrieme si nejaký dokument, a potom pôjdeme do postele a budeme robiť presne to, čo sme robili včera.“

„Dobre,“ zopakoval som.

3. DEŇ

Anna ma nakoniec vzala do obchodu Foot Locker, kde ma prinútila vyskúšať si päť rôznych párov tenisiek (dohodli sme sa na cross teniskách) a štyri druhy teplákových súprav (značky Nike). Potom sme nakúpili nejaké jedlo a nápoje na večierok, ktorý chcela Anna usporiadať pre MDasha. Vyhlásila, že taká akcia sa môže uskutočniť len u mňa doma.

Zhruba napoludnie stál MDash na štadióne v dave tisícšesťsto budúcich Američanov, ktorí so zdvihnutou pravickou prisahali vernosť Amerike. Išlo o nových občanov, čo budú zachovávať, ochraňovať a brániť dokument, ktorý teraz považovali za *svoju* ústavu rovnako ako prezident Spojených štátov amerických. Steve Wong, Anna a ja sme sedeli na tribúne a sledovali proces udeľovania občianstva zástupu imigrantov s pokožkou všetkých možných farieb a odtieňov. Bol to úžasný pohľad a všetci traja sme sa rozcítili. Najviac Anna. Plakala s tvárou ukrytou na mojej hrudi.

„To... je... nádhera,“ vzlykala. „Bože... Milujem... túto krajinu.“